

Шайновъ. Дяволъ да я вземе тая комедия! Какво главоболие ми създава!

Митревъ. Е та тогава нѣма да я печатате — и туй то.

Шайновъ. Ама вие отъ печатането ли сж тревожите?

Митревъ. Да.

Шайновъ. Пъкъ азъ мисля, че отъ съобщенията имената на героитѣ.

Митревъ. Ако е само съобщението — най-сетне ще се търпи. Но като се напечата комедията, току вижъ, че се загатнало нѣщо... И после ревизии, обяснения и пр и пр.

Шайновъ. Но господинъ Митревъ, какъ може да се предизвика ревизия, когато нѣма да се посочватъ лицата отъ които е взето; нѣма да се казва, че има злоупотребление . . . А пъкъ и всѣки знае, че въ една комедия се пишатъ измислици . . . Не е ли измислица: Ревизоръ, напимѣръ, или Тлъстото кокалче. И до колкото знамъ въ Русия тия комедии се извиквали само смѣхъ и съжалѣние за авторитѣ. Но противъ злоупотребителитѣ не е вземано никаква мѣрка.

Митревъ. Прави сте. Но все е по-добре, когато едно учреждение е забравено. Ни ревизоръ, ни началството, да се интересуватъ. Азъ съмъ отъ ония хора, които обичатъ за моята личностъ никой нищо да не говори. И ако може—свѣтътъ да ме забрави. Какво ще карамъ хората да говорятъ за мене.

Шайновъ. Но то е единъ видъ слава.

Митревъ. Азъ слава не искамъ. Предпочитамъ да си нареждамъ живота тихо. Ето, направихъ си кжщица, мобилирахъ я, осигу-